

Arrest

nr. 289 043 van 17 mei 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 maart 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 maart 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat T. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is België binnengekomen op 31 mei 2016 en diende op 8 juni 2016 een eerste verzoek om internationale bescherming in.

Op 6 september 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker diende geen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.2. Zonder België te hebben verlaten diende verzoeker op 23 oktober 2017 een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 16 januari 2018 nam de commissaris-generaal de beslissing 'weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag'. Verzoeker ging niet in beroep tegen deze beslissing.

1.3. Opnieuw zonder terug te keren naar zijn land van herkomst diende verzoeker op 5 februari 2018 een derde verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal ging in het kader van zijn derde verzoek om internationale bescherming op 13 maart 2018 over tot een 'weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag'. Verzoeker ging niet in beroep tegen deze beslissing.

1.4. Zonder België te hebben verlaten diende verzoeker vervolgens op 4 april 2018 een vierde verzoek om internationale bescherming in. Op 28 juni 2018 nam de commissaris-generaal in dit kader de beslissing 'niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)'. Verzoeker diende in het kader van zijn vierde verzoek om internationale bescherming geen beroep in tegen deze beslissing.

1.5. Op 14 augustus 2018 diende verzoeker, zonder België te hebben verlaten, een vijfde verzoek om internationale bescherming. Op 26 oktober 2018 nam de commissaris-generaal in dit kader de beslissing 'niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)'. Verzoeker ging niet in beroep tegen deze beslissing van de commissaris-generaal.

1.6. Zonder België te hebben verlaten diende verzoeker vervolgens op 22 januari 2019 een zesde verzoek om internationale bescherming in. Op 29 juli 2019 nam de commissaris-generaal in dit kader de beslissing 'niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)'. Bij de Raad werd geen beroep ingediend tegen deze beslissing.

1.7. Opnieuw zonder terug te keren naar zijn land van herkomst diende verzoeker op 13 augustus 2019 een zevende verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal ging in het kader van dit verzoek op 12 februari 2020 over tot een 'niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)'. Verzoeker ging niet in beroep tegen deze beslissing.

1.8. Op 4 maart 2020 diende verzoeker, zonder België te hebben verlaten, een achtste verzoek in om internationale bescherming. Op 8 februari 2021 nam de commissaris-generaal in dit kader de beslissing 'niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)'. Verzoeker ging niet in beroep tegen deze beslissing van de commissaris-generaal.

1.9. Zonder België te hebben verlaten diende verzoeker vervolgens op 26 februari 2021 een negende verzoek om internationale bescherming in. Op 23 april 2021 nam de commissaris-generaal in dit kader de beslissing 'niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)'. Bij de Raad werd geen beroep ingediend tegen deze beslissing.

1.10. Op 11 juni 2021 diende verzoeker, zonder terug te keren naar Afghanistan, een tiende verzoek om internationale bescherming in. Op 5 juli 2021 verklaarde de commissaris-generaal het tiende verzoek niet-ontvankelijk. Verzoeker diende geen beroep in tegen deze beslissing.

1.11. Verzoeker diende op 20 augustus 2021, zonder België te hebben verlaten, een elfde en huidige verzoek in om internationale bescherming. Op 3 maart 2022 nam de commissaris-generaal in dit kader de beslissing 'niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)'. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger van Pashtoense afkomst. In het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming verklaarde u heel uw leven in het dorp Nawe Kala, district Pul-e-Alam, provincie Logar, gewoond te hebben. U verklaarde dat uw broer bij het Afghaanse leger werkte en daarom dreigbrieven ontving van de taliban. Zes maanden à anderhalf jaar later, toen uw broer naar huis kwam van zijn werk, werd hij thuis ontvoerd door de taliban. De volgende dag werd zijn lichaam teruggevonden nabij jullie huis. Een man werd gearresteerd in verband met de moord op uw broer. Na een jaar werd deze vrijgelaten en begon deze u dreigbrieven te sturen. Daarop besloot u Afghanistan te ontvluchten. In het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) op 6 september 2017 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof werd geacht aan uw herkomst uit Pul-e-Alam, provincie Logar. U diende geen beroep in bij de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen (RVV). U diende op 23 oktober 2017 een tweede verzoek om internationale bescherming in. In het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming verklaarde u dat u geboren was in Pakistan en tot twee jaar voor uw vertrek naar België in het vluchtelingenkamp Eholo gewoond heeft. De twee jaar voor uw vertrek naar België woonde u in Nawe Kala, Pul-e-Alam, Logar. U legde een kopie neer van uw PoR-kaart en van uw vaccinatiekaart. In het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming nam het CGVS op 16 januari 2018 een beslissing tot weigering van inoverwegingname van uw tweede verzoek om internationale bescherming omdat u geen geloofwaardige nieuwe elementen had aangebracht die de kans aanzienlijk groter maakten dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De kopie van de PoR-kaart die u neerlegde ter ondersteuning van uw verklaring dat u heel uw leven tot twee jaar voor uw vertrek naar België in Pakistan had doorgebracht was immers vervalst. Daarnaast bleef de vaststelling dat er geen geloof kon gehecht worden aan uw tweejarig verblijf in Pul-e-Alam, provincie Logar, voor uw komst naar België overeind. U diende geen beroep in bij de RVV. U diende op 5 februari 2018 een derde verzoek om internationale bescherming in. In het kader van uw derde verzoek om internationale bescherming verklaarde u geboren te zijn in Pakistan en heel uw leven tot voor uw vertrek naar België in het vluchtelingenkamp Eholo gewoond te hebben. U verklaarde nooit in Afghanistan geweest te zijn. U legde geen nieuwe documenten neer. In het kader van uw derde verzoek om internationale bescherming nam het CGVS op 13 maart 2018 een beslissing tot weigering van inoverwegingname van uw derde verzoek om internationale bescherming omdat u geen geloofwaardige nieuwe elementen had aangebracht die de kans aanzienlijk groter maakten dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Er kon immers geen geloof gehecht worden aan uw nieuwe verklaring dat u heel uw leven in Pakistan gewoond heeft als Afghaans vluchteling en daar een verblijfskaart had daar reeds was vastgesteld in uw vorige verzoek dat de kopie van de PoR-kaart die u had neergelegd ter ondersteuning van uw verklaringen immers vervalst was. U diende geen beroep in bij de RVV. U diende op 4 april 2018 een vierde verzoek om internationale bescherming in. In het kader van uw vierde verzoek om internationale bescherming verklaarde u geboren te zijn in Pakistan en heel uw leven tot voor uw vertrek naar België in het vluchtelingenkamp Eholo gewoond te hebben. U verklaarde nooit in Afghanistan geweest te zijn. Bij terugkeer naar Afghanistan vreesde u gedood te worden door de taliban omdat zij zullen weten dat u naar Europa gegaan bent en omdat zij u niet zullen laten leven indien u voor de Afghaanse autoriteiten werkt noch indien u voor hen werkt. U legde geen nieuwe documenten neer. Uw vierde verzoek om internationale bescherming werd door het CGVS op 28 juni 2018 niet-ontvankelijk verklaard omdat u geen nieuwe elementen had aangebracht die de kans aanzienlijk groter maakten dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking kwam. U legde immers geen bijkomende inhoudelijke verklaringen af en bracht evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aan die betrekking hadden op uw verzoek. U diende geen beroep in bij de RVV. U diende op 14 augustus 2018 een vijfde verzoek om internationale bescherming in. In het kader van uw vijfde verzoek om internationale bescherming verklaarde u België niet verlaten te hebben, geboren te zijn in Pakistan en heel uw leven tot voor uw vertrek naar België in het vluchtelingenkamp Eholo gewoond te hebben. U verklaart nooit in Afghanistan gewoond te hebben. Bij terugkeer naar Afghanistan vreesde u gedood te worden door de taliban. Ter ondersteuning van uw vijfde verzoek om internationale bescherming legde u de taskara van uw vader, uw originele PoR-kaart en uw vaccinatiekaart neer. Uw vijfde verzoek om internationale bescherming werd door het CGVS op 26 oktober 2018 niet-ontvankelijk verklaard omdat u geen nieuwe elementen had aangebracht die de kans aanzienlijk groter maakten dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking kwam. De gegevens op de originele PoR-kaart die u in uw vijfde verzoek voorlegde verschilden immers van die op de kopie van de PoR-kaart die u eerder in uw derde verzoek aanbracht. Zo verschilden uw referentienummer, familienummer, geboortedatum, provincie en district van herkomst. Daarenboven verschilden deze gegevens op uw laatste PoR-kaart eveneens met uw verklaringen uit al uw vorige aanvragen. Inzake uw vaccinatiekaart werd vastgesteld dat alle vaccinaties die genoteerd werden op uw vaccinatiekaart van 1995 dateren, zijnde drie jaar voordat u volgens uw nieuw voorgelegde PoR-kaart geboren zou zijn. Bijgevolg konden ook deze PoR-kaart en vaccinatiekaart uw vijfde verzoek om internationale bescherming niet ondersteunen. U diende geen beroep in bij de RVV. U diende op 22 januari 2019 een zesde verzoek om internationale bescherming in. In het kader van uw zesde verzoek om internationale bescherming verklaarde u België niet verlaten te hebben, geboren te zijn in Pakistan en heel uw leven tot voor uw vertrek naar Europa in het vluchtelingenkamp Ichero in de stad Mansehra (Pakistan) gewoond te hebben. U verklaarde nooit in Afghanistan gewoond te hebben. Bij terugkeer naar Afghanistan vreesde u te moeten meewerken met de taliban of gedood te worden door hen. U legde geen documenten neer ter staving van uw zesde verzoek. Uw zesde verzoek om internationale bescherming werd door het CGVS op 29 juli 2019 nietontvankelijk verklaard omdat u geen nieuwe elementen had aangebracht die de kans aanzienlijk groter maakten dat

u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking kwam. U legde immers geen bijkomende inhoudelijke verklaringen af en bracht evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aan die betrekking hadden op uw verzoek. U diende geen beroep in bij de RVV. U diende op 13 augustus 2019 een zevende verzoek om internationale bescherming in. In het kader van uw zevende verzoek om internationale bescherming verklaarde u België niet verlaten te hebben, geboren te zijn in Pakistan en heel uw leven tot voor uw vertrek naar Europa in het vluchtelingenkamp Ichero in de stad Mansehra (Pakistan) gewoond te hebben. U verklaarde nooit in Afghanistan gewoond te hebben. Uw problemen die u in uw vorige verzoeken uiteenzette waren nog steeds actueel. De vluchtelingen in het Pakistaanse kamp waar u woonde, werden nog steeds lastiggevalen door de politie. Bij terugkeer naar Afghanistan vreesde u meegenomen te worden door de taliban en te moeten werken voor hen. U vreesde ook te worden gedood door de taliban indien u niet met hen meewerkt. Uw vader was ongeveer drie maanden geleden overleden aan kanker. Ter staving van uw zevende verzoek legde u kopieën neer van de PoR-kaarten van uw ouders, van uw broers, van uw twee zussen en van een oom van moederszijde. Op 12 februari 2020 weigerde het CGVS uw zevende verzoek ontvankelijk te verklaren omdat u geen nieuwe elementen aanhaalde die uw kans op een beschermingsstatuut aanzienlijk vergrootten daar u uw eerdere verklaringen over uw verblijfplaatsen slechts herhaalde en u niet aannemelijk kon maken dat de neergelegde stukken aan uw familieleden toebehoren. U diende geen beroep in tegen deze beslissing. Zonder België te verlaten diende u op 4 maart 2020 een achtste verzoek om internationale bescherming in. In uw achtste verzoek herhaalde u uw verklaringen over uw verblijfplaatsen en trachtte u uw voorgehouden verblijf in Pakistan te staven aan de hand van een verklaring van uw moeder, de huurovereenkomst van uw familie, uw Pakistaans schoolattest, tien medische attesten en drie enveloppen. Bij terugkeer naar Afghanistan vreesde u de oorlogssituatie waarbij de taliban u zouden vragen u bij hen aan te sluiten en u eveneens moeilijkheden zou kennen met de taliban indien u in het leger zou gaan. Op 8 februari 2021 oordeelde het CGVS dat uw achtste verzoek niet-ontvankelijk was omdat u het geloof in door u herhaalde achtergrond en asielmotieven niet aan de hand van de aangebrachte stukken kon herstellen. Bijgevolg bracht u geen nieuwe elementen aan die uw kans op een beschermingsstatuut aanzienlijk vergrootten. U diende geen beroep in tegen deze beslissing. Op 26 februari 2021 diende u uw negende verzoek om internationale bescherming in. In uw negende verzoek meldde u geen nieuwe elementen te hebben en herhaalde u dat uw problemen nog steeds actueel waren. U legde geen stukken neer ter staving van uw negende verzoek. Op 23 april 2021 verklaarde het CGVS uw negende verzoek bijgevolg niet-ontvankelijk. U diende geen beroep in tegen deze beslissing. Op 11 juni 2021 uw tiende verzoek om internationale bescherming in. U verklaart geen nieuwe elementen te hebben en herhaalt dat uw eerder aangehaalde problemen en vrees ten opzichte van Afghanistan nog steeds actueel zijn. Ter staving van uw tiende verzoek legt u een kopie van een vertaling naar het Engels van uw Afghaanse taskara neer. Op 5 juli 2021 verklaarde het CGVS uw tiende verzoek niet-ontvankelijk. U diende geen beroep in tegen deze beslissing. Zonder België te verlaten diende u op 20 augustus 2021 uw elfde en huidige verzoek om internationale bescherming in. U haalt aan dat er nog steeds problemen voor Afghanen in Pakistan zijn alsook dat de taliban de macht hebben overgenomen in Afghanistan en de huidige situatie niet goed is. Bij terugkeer naar Afghanistan, vreest u gedood te worden. Ter staving van uw elfde verzoek legt u de originele Proof of Registration (PoR) van uw vader, moeder en broer neer en een briefosmlag.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw elfde verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen. Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen. Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden. In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de Commissaris-Generaal het verzoek niet-ontvankelijk. Met betrekking tot uw vorige tien verzoeken om internationale bescherming dient bevestigd te worden dat deze door het CGVS

werden afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloof in uw respectievelijk verklaarde levenslange verblijf in Nawe Kala, Pul-e-Alam, uw tweejarig verblijf in Nawe Kala, Pul-e-Alam en uw levenslange verblijf als Afghaans vluchteling in Pakistan. Daar u in uw vorige verzoeken om internationale bescherming niet de waarheid vertelde over uw werkelijke verblijfplaatsen voor uw vertrek naar België, verkeerde de Commissaris-Generaal in het ongewisse met betrekking tot de plaats waar en omstandigheden waarin u daadwerkelijk voor uw aankomst in België leefde, evenals met betrekking tot de werkelijke redenen die u ertoe hebben aangezet om deze plaats te verlaten. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw relaas en verzoek om internationale bescherming raakt, te verzwijgen, maakte u bijgevolg door eigen toedoen het onderzoek onmogelijk naar het bestaan van een eventuele gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. U diende nooit een beroep in bij de RvV tegen de beslissingen van het CGVS in het kader van uw voorgaande verzoeken. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoeken. Wat betreft uw huidige elfde verzoek dient vastgesteld te worden dat u louter verwijst naar uw verklaringen uit uw vorige aanvragen. Zo stelt u dat u bent geboren in Pakistan en daar gewoond heeft tot aan uw vertrek naar België, dat u de Afghaanse nationaliteit heeft, maar dat u nooit in Afghanistan bent geweest (verklaring volgend verzoek d.d. 4 oktober 2021, vraag 5, 6 en 10). U verklaart verder geen nieuwe elementen te hebben en herhaalt dat uw eerder aangehaalde problemen en vrees ten opzichte van Afghanistan nog steeds actueel zijn, u vreest met name de taliban (verklaring volgend verzoek, d.d. 4 oktober 2021, vraag 16 en 19). Door het louter herhalen van dezelfde reeds beoordeelde verklaringen en motieven uit uw vorige aanvragen kan u vanzelfsprekend geen nieuw licht laten schijnen op de gedane vaststellingen van het CGVS in het kader van uw voorgaande verzoeken. Bijgevolg zijn deze herhalingen niet van die aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen. De originele PoR-kaarten van uw ouders en broer kunnen het geloof in uw verklaarde verblijf in Pakistan evenmin herstellen. Zo dient te worden opgemerkt dat u tijdens uw vijfde verzoek reeds uw eigen originele PoR-kaart hebt voorgelegd waarbij de authenticiteit van het document ernstig in vraag gesteld werd. In het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming had u reeds een kopie neerlegd van een andere, vervalste PoR-kaart, op uw naam. Waar u tijdens uw zevende verzoek om internationale bescherming (1615059/U) reeds kopieën voorlegde van de PoR-kaarten van uw ouders en broers, zussen en oom, werd hierop dan ook omstandig beargumenteerd dat u er door uw eerdere frauduleuze verklaringen over uw identiteit en herkomst niet in geslaagd was aan te tonen dat deze kaarten daadwerkelijk aan uw familieleden toebehoorden. Dat u in kader van onderhavig dossier originele kaarten voorlegt, wijzigt niets aan deze beoordeling. Tevens dient aangehaald dat uit beschikbare informatie tevens bleek dat, gezien de hoge graad van corruptie in Afghanistan en Pakistan, dergelijke documenten zeer weinig gewicht hebben in een Afghaanse verzoek om internationale bescherming. De aangehaalde landeninformatie is nog steeds actueel en werd aan het administratief dossier toegevoegd. Dergelijke documenten vervullen een ondersteunende rol voor geloofwaardige verklaringen. Ze zijn evenwel niet in staat de geloofwaardigheid van uw eerdere verklaringen op zich te herstellen. Wat er ook van zij, deze documenten hebben hoe dan ook geen betrekking op uw vermeende verblijfplaatsen tot aan uw vertrek naar België. Waar u verwijst naar de machtsovername door de taliban en de daarmee samenhangende gewijzigde algemene veiligheidssituatie, moet worden vastgesteld dat het louter en op algemene manier verwijzen naar een gewijzigde situatie niet volstaat om te worden beschouwd als een nieuw element dat de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maakt. U heeft immers nagelaten om concreet te duiden op welke manier de gewijzigde algemene situatie een impact heeft op uw specifieke situatie bij terugkeer naar Afghanistan. Daarnaast werden er geen elementen geïdentificeerd die erop zouden wijzen dat de gewijzigde algemene situatie een impact zou hebben op uw persoonlijke situatie. De briefomslog toont dan weer aan dat uw documenten u vanuit Pakistan werden opgestuurd, zonder dat dit iets zegt over uw identiteit en verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Hoewel dient te worden herhaald dat u geen duidelijk zicht wenst te bieden op uw precieze herkomst, kan wat de veiligheidssituatie in Afghanistan betreft het volgende worden opgemerkt: Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EASO Country Guidance: Afghanistan van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen. In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de

rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst. Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie. In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is. Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers. Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de

strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan. Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afgaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en

ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt. Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 278-281). Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92). Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091). Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie-richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socioeconomische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen. Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security van januari 2022, beschikbaar op

https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sg_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de Taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzeekerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Er kan niet gesteld worden dat de precarie socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren. Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend. Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet. Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet. Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing. Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet). Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Verzoeker vordert in hoofdde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoeker voegt geen bijkomende stavingstukken aan het verzoekschrift.

2.2.2. Op 16 maart 2023 maakt de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 8) over waarin hij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA “Afghanistan Security Situation” van augustus 2022;
- de COI Focus “Afghanistan. Veiligheidssituatie” van 5 mei 2022;
- EASO “Afghanistan Country Focus” van januari 2022;
- EUAA “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city” van augustus 2022;
- EASO “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City” van augustus 2020;
- EUAA “Afghanistan: Targeting of individuals” van augustus 2022;
- EUAA “Country Guidance: Afghanistan” van januari 2023;
- EUAA “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments” van 4 november 2022.

2.3. Beoordeling

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt. De aangevoerde schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet mist dan ook juridische grondslag.

2.3.3. Vooreerst dient erop gewezen dat in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming de commissaris-generaal op 6 september 2017 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam. Dit omdat geen geloof kon worden gehecht aan verzoekers herkomst uit Pul-e-Alam, provincie Logar in Afghanistan. Verzoeker ging niet in beroep bij de Raad.

Op 16 januari 2018 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van inoverwegingname van zijn tweede verzoek om internationale bescherming. Dit omdat verzoeker geen geloofwaardige nieuwe elementen had aangebracht die de kans aanzienlijk groter maakten dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De kopie van de *Proof of Registration*-kaart (hierna: PoR) die verzoeker neerlegde ter ondersteuning van de verklaring dat hij heel zijn leven - tot twee jaar voor zijn vertrek naar België - in Pakistan had doorgebracht was immers vervalst. Daarnaast bleef de vaststelling dat er geen geloof kon gehecht worden aan zijn (tweejarig) verblijf in Pul-e-Alam, provincie Logar overeind. Verzoeker diende tegen deze beslissing van de commissaris-generaal geen beroep in.

Betreffende verzoekers derde verzoek om internationale bescherming die hij indiende op 5 februari 2018, nam de commissaris-generaal op 13 maart 2018 een beslissing tot weigering van inoverwegingname omdat verzoeker geen geloofwaardige nieuwe elementen heeft aangebracht die de kans aanzienlijk groter maakten dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Er kon immers geen geloof gehecht worden aan zijn nieuwe verklaring dat hij heel zijn leven in Pakistan gewoond heeft als Afghaans vluchteling en daar een verblijfskaart had omdat reeds in zijn vorig verzoek werd vastgesteld dat de kopie van de PoR-kaart die hij had neergelegd immers vervalst was. Verzoeker diende geen beroep in bij de Raad.

De commissaris-generaal besloot op 28 juni 2018 tot de niet-ontvankelijkheid van verzoekers vierde verzoek om internationale bescherming vermits er geen nieuwe elementen aan de orde waren, of door verzoeker werden aangebracht, die de kans aanzienlijk groter maakten dat hij in aanmerking kwam voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. Verzoeker legde geen bijkomende inhoudelijke verklaringen af en bracht evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aan die betrekking hadden op zijn verzoek. Verzoeker diende in het kader van zijn vierde verzoek geen beroep in bij de Raad tegen de beslissing van de commissaris-generaal.

Op 26 oktober 2018 nam de commissaris-generaal in het kader van verzoekers vijfde verzoek om internationale bescherming, dat op 14 augustus 2018 werd ingediend, de beslissing 'niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)'. Dit omdat verzoeker geen geloofwaardige nieuwe elementen had aangebracht die de kans aanzienlijk groter maakten dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De gegevens op de originele PoR-kaart die hij voorlegde verschilden van die op de kopie van de PoR-kaart die hij eerder

in zijn derde verzoek had aangebracht. Daarenboven verschilden deze gegevens op de laatste PoR-kaart eveneens met de verklaringen uit al zijn vorige aanvragen. Inzake verzoekers vaccinatiekaart werd vastgesteld dat de vaccinaties die genoteerd werden op de vaccinatiekaart van 1995 dateren, zijnde drie jaar voordat hij volgens zijn nieuw voorgelegde PoR-kaart geboren zou zijn. De PoR-kaart en de vaccinatiekaart konden bijgevolg zijn vijfde verzoek om internationale bescherming niet ondersteunen. Verzoeker diende tegen deze beslissing van de commissaris-generaal geen beroep in.

Betreffende verzoekers zesde verzoek om internationale bescherming dat hij indiende op 22 januari 2019, nam de commissaris-generaal op 29 juli 2019 de beslissing 'niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)' omdat verzoeker geen geloofwaardige nieuwe elementen heeft aangebracht die de kans aanzienlijk groter maakten dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Verzoeker legde geen bijkomende inhoudelijke verklaringen af en bracht evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aan die betrekking hadden op zijn verzoek. Verzoeker diende geen beroep in bij de Raad.

De commissaris-generaal besloot op 12 februari 2020 tot de niet-ontvankelijkheid van verzoekers zevende verzoek om internationale bescherming dat door verzoeker werd ingediend op 13 augustus 2019. Er werd geoordeeld dat hij geen nieuwe elementen aanhaalde die de kans op een beschermingsstatuut aanzienlijk zouden vergroten. Verzoeker herhaalde zijn vorige verblijfplaatsen en hij kon niet aannemelijk maken dat de neergelegde stukken (kopieën van POR-kaarten van zijn ouders, broers, zussen en een oom aan moederszijde) aan zijn familieleden toebehoorden. Verzoeker diende geen beroep in tegen deze beslissing.

Op 8 februari 2021 nam de commissaris-generaal in het kader van verzoekers achtste verzoek om internationale bescherming, dat op 4 maart 2020 werd ingediend, de beslissing 'niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)'. Dit omdat het geloof in de herhaalde achtergrond en asielmotieven niet aan de hand van de aangebrachte stukken kon worden hersteld. Bovendien bracht verzoeker geen nieuwe elementen bij die de kans op een beschermingsstatuut aanzienlijk konden vergroten. Verzoeker diende geen beroep in tegen deze beslissing.

In het kader van verzoekers negende verzoek om internationale bescherming dat op 26 februari 2021 werd ingediend, ging de commissaris-generaal op 23 april 2021 over tot de niet-ontvankelijkheid van zijn verzoek. Verzoeker ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Het tiende verzoek om internationale bescherming van verzoeker, dat op 11 juni 2021 werd ingediend (verzoeker legde hierbij een kopie voor van een vertaling naar het Engels van zijn Afghaanse taskara), werd door de commissaris-generaal op 5 juli 2021 eveneens niet-ontvankelijk verklaard. Verzoeker diende geen beroep in tegen deze beslissing.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming, de beslissing met betrekking tot de eerdere verzoek(en) om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. In zoverre een onderzoek van de door verzoeker aangevoerde middelen met zich zou meebrengen dat opnieuw zou moeten worden geoordeeld over elementen die als vaststaand moeten worden beschouwd, dient de Raad dus vast te stellen dat hij, in tegenstelling tot wat verzoeker meent, niet bevoegd is. De bevoegdheid van de Raad is in dit geval beperkt tot de beoordeling van de in het elfde verzoek om internationale bescherming aangehaalde nieuwe elementen.

2.3.4. In het kader van het huidig elfde verzoek om internationale bescherming dient te worden vastgesteld dat verzoeker opnieuw verwijst naar zijn eerder aangehaalde elementen, met name de problemen voor Afghanen in Pakistan, het feit dat de taliban de macht hebben overgenomen in Afghanistan en er veel problemen zijn waardoor hij niet kan terugkeren omdat hij vreest te worden vermoord door de taliban (administratief dossier, verklaring volgend verzoek d.d. 4 oktober 2021, vraag 16 en vraag 19).

Ter staving van zijn huidig verzoek brengt verzoeker nieuwe documenten bij, met name de originele PoR van zijn vader, moeder en broer alsook een briefomslag (administratief dossier, map 'Documenten', stuk 1).

2.3.5. Verzoekers huidig volgend verzoek wordt in de bestreden beslissing niet-ontvankelijk verklaard om volgende redenen:

(i) door het louter herhalen van dezelfde reeds beoordeelde verklaringen en motieven uit zijn vorige aanvragen, kan hij vanzelfsprekend geen nieuw licht laten schijnen op de gedane vaststellingen van het CGVS in het kader van zijn voorgaande verzoeken. Bijgevolg zijn de herhalingen niet van die aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen;

(ii) de originele PoR-kaarten van verzoekers ouders en broer kunnen het geloof in zijn verklaarde verblijf in Pakistan evenmin herstellen: de authenticiteit van zijn eigen originele POR-kaart neergelegd bij zijn vijfde verzoek werd ernstig in vraag gesteld, gezien hij in het kader van zijn tweede verzoek reeds een kopie van een andere vervalste POR-kaart op zijn naam had voorgelegd; tijdens zijn zevende verzoek legde verzoeker kopieën voor van POR-kaarten van familieleden, verzoeker kon toen echter niet aantonen dat deze kaarten daadwerkelijk aan zijn familieleden toebehoorden, dat hij nu bij zijn elfde verzoek originele kaarten voorlegt, wijzigt niets aan deze beoordeling. Tevens dient aangehaald dat uit beschikbare informatie tevens bleek dat, gezien de hoge graad van corruptie in Afghanistan en Pakistan, dergelijke documenten zeer weinig gewicht hebben in een Afgaans verzoek om internationale bescherming;

(iii) waar verzoeker verwijst naar de machtsovername door de taliban en de daarmee samenhangende gewijzigde algemene veiligheidssituatie, moet worden vastgesteld dat het louter en op algemene manier verwijzen naar een gewijzigde situatie niet volstaat om te worden beschouwd als nieuw element dat de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maakt. Daarnaast zijn er geen elementen die erop wijzen dat de gewijzigde algemene situatie een impact zou hebben op zijn persoonlijke situatie. Inzake de briefomslag wordt geoordeeld dat dit aantoonde dat er vanuit Pakistan documenten werden opgestuurd, zonder dat dit iets zegt over zijn identiteit en verblijfplaatsen vóór zijn komst naar België;

(iv) inzake artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt geconcludeerd dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld in dit artikel; verzoeker laat na het bewijs te leveren dat hij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan, evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in verzoekers hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld;

(v) inzake artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt vastgesteld dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder de toepassing van dit artikel valt; uit analyse van de beschikbare informatie blijkt geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, laat staan door een opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.6. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek onvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijk inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl. St. Kamer*, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de *ratio legis* die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (*Parl. St. Kamer*, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

2.3.7. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

2.3.7.1. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen bijkomende inhoudelijke verklaringen aflegt met betrekking tot zijn verzoek, doch zich louter beperkt tot het herhalen van zijn problemen met name de problemen voor Afghanen in Pakistan, het feit dat de Taliban Afghanistan hebben overgenomen en er veel problemen zijn waardoor hij niet kan terugkeren omdat hij vreest te worden vermoord door de Taliban (administratief dossier, verklaring volgend verzoek d.d. 4 oktober 2021, vraag 16 en vraag 19). Het louter verwijzen naar elementen die in het verleden niet geloofwaardig werden bevonden, volstaat echter niet om de vroegere geloofwaardigheidsbeoordeling om te buigen.

Verzoeker legt bij zijn elfde verzoek evenwel nieuwe documenten voor, met name de originele PoR-kaarten van zijn vader, moeder en broer alsook een briefomslag. De commissaris-generaal oordeelt evenwel in dit verband op goede gronden als volgt:

“De originele PoR-kaarten van uw ouders en broer kunnen het geloof in uw verklaarde verblijf in Pakistan evenmin herstellen. Zo dient te worden opgemerkt dat u tijdens uw vijfde verzoek reeds uw eigen originele PoR-kaart hebt voorgelegd waarbij de authenticiteit van het document ernstig in vraag gesteld werd. In het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming had u reeds een kopie neerlegd van een andere, vervalste PoR-kaart, op uw naam. Waar u tijdens uw zevende verzoek om internationale bescherming (1615059/U) reeds kopieën voorlegde van de PoR-kaarten van uw ouders en broers, zussen en oom, werd hierop dan ook omstandig beargumenteerd dat u er door uw eerdere frauduleuze verklaringen over uw identiteit en herkomst niet in geslaagd was aan te tonen dat deze kaarten daadwerkelijk aan uw familieleden toebehoren. Dat u in kader van onderhavig dossier originele kaarten voorlegt, wijzigt niets aan deze beoordeling. Tevens dient aangehaald dat uit beschikbare informatie tevens bleek dat, gezien de hoge graad van corruptie in Afghanistan en Pakistan, dergelijke documenten zeer weinig gewicht hebben in een Afghaanse verzoek om internationale bescherming. De aangehaalde landeninformatie is nog steeds actueel en werd aan het administratief dossier toegevoegd. Dergelijke documenten vervullen een ondersteunende rol voor geloofwaardige verklaringen. Ze zijn evenwel niet in staat de geloofwaardigheid van uw eerdere verklaringen op zich te herstellen. Wat er ook van zij, deze

documenten hebben hoe dan ook geen betrekking op uw vermeende verblijfplaatsen tot aan uw vertrek naar België.

(...)

De briefomslag toont dan weer aan dat uw documenten u vanuit Pakistan werden opgestuurd, zonder dat dit iets zegt over uw identiteit en verblijfplaatsen voor uw komst naar België.”

Waar verzoeker in het verzoekschrift verwijst naar schoolattesten en medische attesten die hij in het kader van zijn achtste verzoek heeft ingediend, verwijst de Raad naar hetgeen werd gesteld in punt 2.3.3. (laatste alinea) van dit arrest.

Verzoeker stelt in het verzoekschrift dat de toegevoegde elementen een voldoende bewijs zijn om aan te tonen dat hij wel degelijk levenslang in Pakistan heeft gewoond en meent voorts dat deze stukken niet vervalst zijn. Verzoeker volhardt hiermee echter enkel in eerder afgelegde verklaringen, wat geen afbreuk doet aan de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing. De Raad stelt voorts vast dat er een hoge mate van corruptie en fraude bij Afghaanse en Pakistaanse documenten is, wat maakt dat aan Afghaanse en Pakistaanse documenten slechts een zeer beperkte bewijswaarde kan worden toegekend. De commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook aan de aangebrachte stukken bewijswaarde weigeren wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden, wat *in casu* het geval is voor de voorgelegde stukken. Verzoeker beperkt zich aldus tot het volharden in en herhalen van zijn asielmotieven, het tegenspreken en het bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

2.3.7.2. Verzoeker wijst in zijn verzoekschrift nog op het feit dat hij is opgegroeid in Pakistan en zijn Afghaanse nationaliteit zijn leven zal vermoeilijken in een land waar hij niet is opgegroeid, geen familie heeft en de economie niet goed is door de machtsovername van de taliban en verwijst naar de actualiteit hieromtrent. In dit verband stelt de Raad vast dat er gezien er in het kader van zijn vorige verzoeken geen geloof werd gehecht aan het feit dat hij in Pakistan als Afghaans vluchteling in het vluchtelingenkamp Eholo of Ichero heeft gewoond en er in het kader van het huidige verzoek om internationale bescherming geen nieuwe stukken zijn of verklaringen werden afgelegd die de beoordeling in positieve zin kunnen ombuigen, kan er evenmin geloof gehecht worden aan verzoekers betoog in dit verband. Dit geldt ook voor het verweer van verzoeker waar hij stelt dat zijn broer werd vermoord door de taliban en hij brieven heeft gekregen die aantonen dat hij hetzelfde lot zal ondergaan.

2.3.7.3. In de mate verzoeker zou menen dat zijn verblijf in het westen een invloed kan hebben op zijn terugkeer naar Afghanistan, wordt het volgende opgemerkt.

Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft *de-facto*-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO *Afghanistan Country Focus*, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van *“wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing”*, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA *Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*, p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *Afghanistan targeting of*

individuals", p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het de-facto-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het de-facto-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA "*Afghanistan security situation*" augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft "*zina*" – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, "*Taliban's impact on the population*", juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "*immorele inhoud*" te beperken. (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan – *taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*)

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, "*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*", 8 December 2021 in EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “*Guidance Note*” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query “*Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “*to play the game*”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “*Country guidance: Afghanistan*” januari 2023, p. 21 en 72-79).

Nergens uit zijn verklaringen is gebleken dat verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan ook werkelijk problemen zal kennen omwille van het feit dat hij er lange tijd niet zou hebben gewoond.

De Raad merkt op dat verzoeker geen elementen betreffende de verwestering aanvoert.

De Raad stelt te dezen vast dat uit de informatie in het rechtsplegingsdossier volgt dat verzoeker op ongeveer eenentwintigjarige leeftijd België is binnengekomen. Verzoeker laat evenwel na om *in concreto* aan te tonen dat hij zich dermate westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan om deze reden problemen zal kennen onder het talibanregime en zijn huidige wetgeving, voorschriften, gebruiken en aanbevelingen. Bijgevolg dient te worden aangenomen dat verzoeker bij zijn aankomst in België al was gevormd naar niet-westerse normen en waarden. De Raad stipt in deze verder aan dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat het gaat om verwesterd gedrag dat op een godsdienstige of politieke overtuiging is gebaseerd en dat

bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag verwacht worden dat hij dit opgeeft indien hij hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren, als uiting van een politieke of religieuze overtuiging. Verzoeker blijft daartoe evenwel geheel in gebreke.

De duur van zijn verblijf in België sinds mei 2016 impliceert niet dat kan worden aangenomen dat verzoeker dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben, of niet bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden.

Verzoeker maakt aldus niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal worden gezien als iemand die de sociale normen niet respecteert en als zijnde ‘*besmet*’ door de westerse waarden en dat hij in die zin een risico loopt om te worden vervolgd.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker bijgevolg niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal worden beschouwd als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden.

Bovenstaande door verzoeker naar voor gebrachte argumentatie kan dus niet beschouwd worden als een nieuw element dat de kans op internationale bescherming in zijn hoofde aanzienlijk groter maakt.

2.3.7.4. In zoverre verzoeker een nieuw element meent aan te voeren met zijn verwijzing naar de huidige humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, dient te worden gewezen op het volgende.

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij volhardt in zijn problemen met – en vrees voor – de taliban, dewelke reeds in het kader van zijn eerste en volgende verzoeken om internationale bescherming als ongeloofwaardig werden beschouwd en waarvoor de beslissing(en) thans definitief zijn geworden en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van een toegeschreven verwestering.

Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van januari 2023 (p. 111: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door

gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

2.3.7.5. Wat betreft artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing blijkt dat aan verzoekers Afghaanse nationaliteit niet wordt getwijfeld. Zoals hoger werd vastgesteld, heeft verzoeker het echter niet geloofwaardig gemaakt dat hij voor zijn komst naar België in het district Pul-e-Alam, gelegen in de provincie Logar, heeft gewoond, noch uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend of waar afhankelijk van het individuele geval toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Het is de taak van verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Het komt de Raad immers niet toe om te speculeren over de verblijfplaats(en) van verzoeker voor zijn komst naar België of over de vraag of hij (recent) afkomstig is uit een regio in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet waar geen risico aanwezig is. De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat verzoeker zelf meent dat er in zijn werkelijke regio van herkomst geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico zou lopen op ernstige schade.

Waar verzoeker in het verzoekschrift stelt dat Pakistaanse extremisten zich gesterkt voelen door de taliban-overname in Afghanistan, stelt de Raad vast dat aan verzoekers beweerde herkomst in Pakistan geen geloof werd gehecht waardoor er evenmin geloof kan worden gehecht aan feiten die zich zouden kunnen voordoen in geval van terugkeer.

Aldus brengt verzoeker geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.3.7.6. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.8. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

2.3.9. Waar verzoeker in hoofddorde vordert om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de

subsidiäre beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien mei tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET